

ningsforløbet og kun efter en vurdering af misbrugsrisikoen af arbejds- eller uddannelsesstedet og af den indsattes situation i øvrigt.

I bemærkningerne til forslaget fra Venstre kritiseres det, at der for nylig skulle være indført lempelser for indsatte med børn. Det er rigtigt, at der for nylig er sket nogle justeringer på udgangsområdet i forbindelse med indsatte med børn. Dette skete for at tilgodese børnenes tarv og derved styrke de familiemæssige relationer. Baggrunden herfor var, at Socialforskningsinstituttet i 1999 i en undersøgelse fremsatte en række forslag til, hvorledes skadevirkningerne på børn af indsatte kunne mindske.

Jeg har tidligere flere gange kommenteret disse ændringer for de indsatte med børn, men jeg vil gerne endnu en gang understrege, at der ikke er tale om væsentlige ændringer i forhold til tidligere. Det kræves derfor fortsat, at der på samme måde som i alle andre udgangssager foretages en nøje afvejning af på den ene side formålet med udgangen og på den anden side risikoen for misbrug, hensynet til retsfølelsen, kriminalitetens art, straffens længde, recidivrisikoen og hensynet til ofrene for kriminaliteten.

Forskellen fra den tidligere praksis er navnlig, at der er sket en lempelse af kravet om dokumentation for, at børnene mistrives. I de tilfælde, hvor de indsatte i forvejen har weekendudgang, betyder den nye praksis med udgang til barnets første skoledag og barnets egen fødselsdag til og med det 15. år kun, at de får mulighed for at flytte deres udgang, ikke for at få flere udgange.

Udgangspunktet er således fortsat, at spørgsmålet om udgang skal administreres i overensstemmelse med det gældende udgangscirkulære, og at der undtagelsesvis kan tages hensyn til meget hårdt belastede børn, hvis det ikke strider mod nogle af de øvrige hensyn, herunder hensynet til ofrene.

Hensynet til ofrene indgår i det hele taget med stor vægt i alle afgørelser. For at sikre, at et offer ikke risikerer at møde sin gerningsmand, betinges nogle af udgangstilladelserne f.eks. af, at gerningsmanden ikke opholder sig i nærheden af offerets bopæl, arbejdsplads eller i nærheden af gerningsstedet.

Herudover kan der også fastsættes vilkår om, at den dømte udelukkende opholder sig på bopælen under hele udgangen. På samme vis kan der, hvis det skønnes at kunne mindske risikoen for misbrug, fastsættes vilkår om f.eks. indtagelse af antabus eller aflæggelse af urinprøve for at

mindske risikoen for alkohol- eller narkotikamisbrug. I andre tilfælde dæmper man op for risikoen ved at starte et udgangsforløb med ledsagelse.

Jeg må forstå forslagsstillerne således, at de mener, at der er sket en stigning i antallet af udgangsmisbrug med ny kriminalitet til følge. Det er ikke rigtigt. Statistikken viser, at andelen af udgange, der misbruges, således at den indsatte sigtes for ny kriminalitet, igennem en årrække har ligget på 2-3 promille - 2-3 promille. Den seneste opgørelse er fra 1999, og den er helt på linje hermed.

I bemærkningerne til forslaget er det anført, at den nuværende regel om, at institutionslederen kan give tilladelse til udgang til indsatte med fængselsstraffe under 8 år, bør sænkes til 3 år. Jeg kan oplyse, at fængslet bl.a. ved grov kriminalitet foretager høring hos politiet, inden der gives tilladelse til udgang. Hvis politiet udtaler sig imod udgang, er det et krav, at sagen skal forelægges direkte for Direktoratet for Kriminalforsorgen.

Når fængslet forelægger disse sager for direktoratet, skal fængslerne konkret angive de særlige grunde, som de, trods politiets indvendinger, mener taler for at give tilladelse til udgang. Denne forelæggelsesregel er med til at sikre, at eventuelle tvivlsomme sager afgøres i direktoratet. Bl.a. af den grund er der efter min opfattelse ikke behov for at nedsætte grænsen til 3 år.

Som det er fremgået, er jeg ikke enig i det foreliggende forslag til skærpelse af udgangsreglerne. Regeringen kan derfor ikke støtte det foreliggende beslutningsforslag.

Jeg skal i den forbindelse minde om, at udgangsreglerne faktisk er blevet skærpet flere gange i denne regeringens tid.

I 1994 blev det i udgangscirkulæret præciseret, at der kan være konkrete tilfælde, hvor retshåndhævelseshensyn gør, at en indsat ikke kan komme på udgang, selv om de tidsmæssige betingelser er opfyldt. Samtidig blev der gennemført en opstramning af reglerne om udgang til udviste udenlandske indsatte.

Der er desuden i 1997, som opfølgning på sagen i Finland om mordet på to finske politifolk, sket en skærpelse af proceduren i de udgangssager, hvor fængslet imod politiets udtalelse indstiller langtidsdømte til udgang. Sådanne sager skal fremover med begrundet indstilling af fængselsinspektøren forelægges Direktoratet for Kriminalforsorgen. Og i 1999 blev der foretaget en ændring af udgangscirkulæret i form af en